

Arrest

nr. 51 762 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel van 8 september 2010 om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DOCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 28 april 2010 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker mee dat hij in het bezit zal worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B die dient te worden aangevraagd door de werkgever.

Op 7 juli 2010 wordt de arbeidsvergunning aan verzoekers werkgever geweigerd en wordt de arbeidskaart B aan verzoeker geweigerd.

Op 13 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.11.2009 werd ingediend door :

H, Y.

nationaliteit: China /Volksrep./

geboren te Z. op 23.04.1987

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Verder beroept betrokkene zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 28.04.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd. 07.07.2010 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Hoe goed de integratie ook moge zijn (betrokkene staat dit met getuigenverklaringen, een inschrijving voor taallessen), dit doet niets af aan de voorwaarde van het ontvangen van een arbeidskaart B. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

(...).”

Op 9 september 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

“(...

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (artikel 7, al 1 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

(...).”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"1. Dat de bestreden beslissing dd. 13.08.2010 kennelijk een totaal nieuwe beslissing neemt over het verzoek tot regularisatie van het verblijf dd. 17.11.2009 van verzoeker, in tegenstelling tot haar eerdere positieve beslissing dd. 28.04.2010 waarin zij de expliciet de duurzame verankering van verzoeker in België had erkend en dus beantwoordde aan één van de essentiële voorwaarden zoals gesteld in de instructies van 19 juli 2009.

Dat de bestreden beslissing thans meent te kunnen stellen dat de eerder positieve beslissing zondermeer kan worden herzien en teniet gedaan op grond van de eenzijdige bewering " op basis van het administratief dossier" (welk dossier ?) dat verzoeker "voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen".

Dat dergelijke a posteriori opgeworpen motivering, ruim vier maanden na de eerder genomen positieve beslissing, op grond van hetzelfde administratief dossier en ingediende stukken, die volkomen in strijd is met de eerste genomen beslissing niet beantwoord aan de vereiste van behoorlijk bestuur en motivering van de bestuurshandelingen, aangezien verzoeker zich op grond van de eerder genomen beslissing dd. 28.04.2010 en de daarin opgenomen motivering, zich terecht kon beroepen op de gegrondheid van zijn regularisatie van zijn machtiging tot verblijf, minstens voor de periode van één jaar.

2. Dat de tweede motivering in de bestreden beslissing zich steunt op het feit dat verzoeker geen arbeidskaart B heeft voorgelegd, hetgeen als voorwaarde in de beslissing dd. 28.04.2010 was vermeld om te kunnen worden ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Dat verwerende partij zich beroept op "een schrijven van het Vlaams Gewest" dd. 07.07.2010 waaruit blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Dat dient opgemerkt dat bij de bestreden beslissing GEEN afschrift van dit schrijven van het Vlaams Gewest was gevoegd, zodat verzoeker er dan ook geen kennis kon van nemen en zich hierop kon verweren; hetgeen een manifeste schending van de rechten van verdediging of verweer van verzoeker inhoudt.

Dat bovendien de motivering, gesteund op het niet toekennen van een arbeidskaart B aan de werkgever op zich niet rechtsgeldig kan worden tegengeworpen aan verzoeker.

Gezien verzoeker wel degelijk aan de voorwaarden van de instructies van 19 juli 2009 heeft voldaan door ervoor te zorgen dat hij een geldige arbeidsovereenkomst kon voorleggen én dat zijn (toekomstige) werkgever binnen de drie maanden na de kennisgeving van DVZ dd. 28.04.2010, een arbeidskaart B heeft aangevraagd ten behoeve van verzoeker.

3 Dat achteraf tijdens een onderzoek van de sociale inspectie op 11.06.2010 in hoofde van die werkgever onregelmatigheden en inbreuken werden vast gesteld die hebben geleid tot het (voorlopig) weigeren van een arbeidsvergunning, kan niet worden tegen geworpen aan verzoeker om op deze gronden de regularisatie van het verblijf van verzoeker teniet te doen.

De voorwaarden van het K.B. van 7 oktober 2009, zoals aangehaald in de eerdere beslissing tot (voorlopige) regularisatie van het verblijf stelt immers uitdrukkelijk als voorwaarde dat de aanvraag voor een arbeidsvergunning binnen de drie maanden na de kennisgeving van de beslissing DVZ, door de werkgever dient ingediend bij de bevoegde gewestelijke dienst. Hetgeen is geschied.

Minstens diende aan verzoeker nog de mogelijkheid gelaten om een andere werkgever te contacteren om een arbeidsovereenkomst te sluiten en de aanvraag voor een arbeidskaart B te laten gebeuren door deze (nieuwe) werkgever.

Er is immers noch in de instructies van 19.07.2010, noch in de wet van 15 december 1980 enige bepaling die zou beletten dat verzoeker via een andere werkgever een aanvraag tot arbeidskaart zou indienen. Noch het KB noch de wet stelt dat het hier slechts om een eenmalige aanvraag gaat.

Dat de bestreden beslissing van verwerende partij dan ook in strijd is niet alleen met haar eigen eerder genomen positieve beslissing, doch ook in strijd met de voorwaarden zoals gesteld bij de instructies van 19.07.2009 en het K.B. van 07 oktober 2009."

4.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het middel onontvankelijk is omdat verzoeker geen voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel geeft en van de wijze waarop die regel door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Geheel ten overvloede merkt verwerende partij op dat de bestreden beslissing niet *a posteriori* is gemotiveerd noch strijdig is met de motieven van een eerdere beslissing van 28 april 2010. Verwerende partij wijst erop dat aan verzoeker een verblijfsrecht werd toegekend onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Bij schrijven van 7 juli 2010 heeft het Vlaams Gewest meegedeeld dat de aanvraag voor het verkrijgen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat hij geen kennis heeft van deze brief, aangezien de brief zich in het administratief dossier bevindt. Verzoeker had dit dossier kunnen inkijken. Verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de elementen aangebracht door de vreemdeling al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te kennen. De gemachtigde heeft geheel terecht beslist dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond was.

Ten overvloede verwijst verwerende partij naar het *vademecum* bij de instructie, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat het bestaan van een duurzame lokale verankering een feitenkwestie is die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde, en waarin inzake het arbeidscontract vermeld wordt dat het dossier moet worden aangevuld met een arbeidskaart B en dit op basis van een attest van immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.

Verwerende partij wijst erop dat verzoeker niet ontkent dat de arbeidsvergunning werd geweigerd. Het gegeven dat verzoeker opnieuw een werkgever zou kunnen contacteren, kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. De gemachtigde kan enkel rekening houden met de stukken die hem werden voorgelegd. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Bovendien bepaalt artikel 1, § 2 van het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers (hierna: het koninklijk besluit van 7 oktober 2009) dat om ontvankelijk te zijn, de aanvraag voor een arbeidsvergunning moet worden ingediend binnen de drie maanden na datum van verzending van het aangetekend schrijven door de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat de wetgeving hem toelaat om verschillende arbeidscontracten voor te leggen.

Het *vademecum* bij de instructie van 19 juli 2009 vermeldt dat om in aanmerking te komen voor punt 2.8B, de aanvraag alle nodige documenten bevat, waaronder de kopie van het behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract. Verzoeker moet dus een arbeidscontract voorleggen.

4.3. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, hij betwist immers de motieven van de beslissing en voert aan dat *"de eerste genomen beslissing niet beantwoord(t) aan de vereiste van behoorlijk bestuur en motivering van de bestuurshandelingen"*. Tevens voert verzoeker de schending aan van de rechten van verdediging. Hieruit blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van welbepaalde rechtsbeginselen en van de wijze waarop deze beginselen door de eerste bestreden beslissing worden geschonden. Het middel is ontvankelijk.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert vooreerst aan dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is met de *“eerdere positieve beslissing”* van 28 april 2010 en dat de beslissing een *a posteriori* motivering bevat die in strijd is met de vroeger genomen beslissing. Vervolgens voert verzoeker aan dat de motivering dat verzoeker geen arbeidskaart B ontvangen heeft, hem niet kan worden tegengeworpen omdat dit motief steunt op een beslissing van het Vlaams Gewest, die hem niet werd meegedeeld, ook zijn rechten van verdediging zijn hierdoor geschonden. Ten derde voert verzoeker aan dat onregelmatigheden in hoofde van de werkgever niet aan verzoeker kunnen worden tegengeworpen om hem de regularisatie te weigeren en dat het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 enkel voorziet dat de werkgever een aanvraag moet indienen, wat *in casu* is gebeurd. Verzoeker meent dat hem de kans moet worden gegeven om een andere werkgever te zoeken.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het middel vertrekt vanuit een verkeerde veronderstelling. De brief van 28 april 2010 vormt geen definitieve gunstige beslissing inzake verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, maar deelt hem mee dat, *“onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B”*, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister zullen worden verstuurd naar het gemeentebestuur van de verblijfplaats. In deze brief wordt dus enkel meegedeeld aan verzoeker dat, in het geval hij een arbeidskaart B zal kunnen voorleggen, de Dienst Vreemdelingenzaken het gemeentebestuur zal verzoeken om verzoeker in te schrijven in het vreemdelingenregister.

Wat de eerste grief van verzoeker betreft, merkt de Raad op dat de aanvraag van verzoeker door middel van de bestreden beslissing ongegrond wordt verklaard. Nu verzoekers aanvraag wordt afgewezen, is het vereist dat in de beslissing wordt ingegaan op alle elementen die verzoeker heeft aangehaald in zijn aanvraag. Daarom wordt in de bestreden beslissing zowel melding gemaakt van het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 als van het criterium 2.8B van deze instructie. Verzoeker had in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf immers verwezen naar beide criteria. In de brief van 28 april 2010 werd geen melding gemaakt van het criterium 2.8A omdat op dat ogenblik werd geoordeeld dat verzoeker in aanmerking kwam voor regularisatie op basis van het criterium 2.8B, namelijk tewerkstelling en duurzame lokale verankering, onder voorbehoud van voorlegging van een arbeidscontract. Nu blijkt dat verzoeker geen arbeidskaart kon voorleggen en bijgevolg niet in aanmerking komt voor regularisatie op basis van criterium 2.8B, diende de gemachtigde van de staatssecretaris ook na te gaan of verzoeker niet in aanmerking kwam voor regularisatie op basis van criterium 2.8A. Daarom wordt in de bestreden beslissing melding gemaakt van de voorwaarden van criterium 2.8A, namelijk dat er voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België moest bestaan of dat voor die datum een geloofwaardige poging moest worden ondernomen om een wettig verblijf te bekomen.

Uit het voorgaande blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dit geen *a posteriori* motivering is die in strijd zou zijn met een *“eerder genomen beslissing”*.

Inzake de tweede grief van verzoeker, namelijk dat het motief dat hij geen arbeidskaart kreeg hem niet kan worden tegengeworpen omdat hem deze beslissing niet ter kennis werd gebracht, merkt de Raad op dat deze beslissing op 15 juli 2010 bij aangetekend schrijven aan verzoekers werkgever ter kennis werd gebracht. Het is ook verzoekers werkgever die de arbeidskaart diende aan te vragen en heeft aangevraagd. Verzoeker kan dus niet voorhouden dat hij onwetend was van deze beslissing en dat deze beslissing hem niet tegenwerpelijk is. De Raad merkt tevens op dat uit de stukken die verzoeker zelf bij het verzoekschrift voegt, blijkt dat zijn raadsman op 13 augustus 2010 een beroep heeft ingesteld tegen deze beslissing van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie, Dienst Migratie en dat daarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat de raadsman optreedt *“in hoedanigheid van raadsman van de heer H.Y. van Chinese nationaliteit en de heer T.S.W., zaakvoerder van het restaurant”*. Verzoeker heeft dus op 13 augustus 2010 mee een beroep ingesteld tegen deze beslissing, zodat hij niet met goed gevolg kan voorhouden *“dat verzoeker er dan ook geen kennis kon van nemen en zich hierop niet kon verweren”* of dat *“de motivering, gesteund op het niet toekennen van een arbeidskaart B aan de werkgever op zich niet rechtsgeldig kan worden tegengeworpen aan verzoeker”*. Bovendien dateert dit beroep van 13 augustus 2010, wat dezelfde datum is als de datum van de bestreden beslissing.

Voor zover de rechten van verdediging al van toepassing zouden zijn en voor zover deze grief al zou gericht zijn tegen de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat verzoeker en zijn werkgever een beroep hebben ingesteld tegen de beslissing tot weigering van arbeidsvergunning en tot weigering van

de arbeidskaart B. De schending van de rechten van de verdediging, daargelaten de vraag of deze *in casu* van toepassing zijn, kan niet worden aangenomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker een arbeidskaart B heeft voorgelegd en in de bestreden beslissing van 13 augustus 2010 wordt erop gewezen dat de arbeidskaart B aan verzoeker geweigerd werd. Verzoeker betwist dit gegeven niet. In de bestreden beslissing kon dus in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding worden geoordeeld dat oorspronkelijk werd beslist om het verblijf aan verzoeker toe te staan indien hij een arbeidskaart B kon voorleggen maar dat verzoeker geen arbeidskaart B heeft voorgelegd, zodat ondermeer op basis hiervan hem geen machtiging tot verblijf wordt toegestaan.

Wat de derde grief van verzoeker betreft, namelijk dat onregelmatigheden in hoofde van de werkgever niet aan verzoeker ten kwade kunnen worden geduid en dat het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 enkel vermeldt dat de aanvraag voor een arbeidsvergunning door de werkgever moet worden ingediend, wat *in casu* is gebeurd en dat verzoeker nog de kans moest krijgen om via een andere werkgever een aanvraag tot arbeidskaart in te dienen, stelt de Raad het volgende.

Verzoeker duidt niet aan welke bepaling van het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 wordt geschonden. Alleszins wijst de Raad erop dat in artikel 1, § 1 van dit koninklijk besluit wordt bepaald dat een arbeidsvergunning kan worden toegekend indien de werkgever ondermeer een kopie van het document voorlegt dat de Dienst Vreemdelingenzaken aangetekend heeft toegestuurd aan de buitenlandse onderdaan waarbij gesteld wordt dat hij tot verblijf zal worden gemachtigd op voorwaarde van de toekenning van een arbeidskaart B. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren, volstaat het niet dat een arbeidskaart en een arbeidsvergunning werden aangevraagd om gemachtigd te worden tot verblijf.

Waar verzoeker meent dat hem de kans moest worden gegeven om een andere werkgever te contacteren, merkt de Raad op dat verzoeker dit nog steeds kan doen in het kader van een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf en dat verzoeker hiermee niet aantoonst dat het motief in dit verband in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of steunt op een niet correcte feitenvinding.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of op basis van een niet correcte feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van de overige door verzoeker ingeroepen bepalingen en beginselen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4.4. verzoeker voert geen middelen aan die gericht zijn tegen de tweede bestreden beslissing.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET